

PAASTUAJA II PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 1 Mo 22,1-16)

Pärast neid sündmusi pani Jumal Aabrahami proovile ning ütles temale: "Aabraham!" Ja ta vastas: "Siin ma olen!" Ja tema ütles: "Võta nüüd Iisak, oma ainus poeg, keda sa armastad, ja mine Morijamaale ning ohverda ta seal põletusohvriks ühel neist mägedest, mis ma sulle nimetan!" Ja Aabraham tõusis hommikul vara, saduldas oma eesli, võttis enesega kaasa kaks noort meest ja oma poja Iisaki, lõhkus põletusohvri puud ja läks paika, millest Jumal temale oli rääkinud. Kolmandal päeval tõstis Aabraham oma silmad üles ja nägi seda paika kaugelt. Ja Aabraham ütles oma noortele meestele: "Jääge teie eesliga siia! Mina ja poiss läheme sinna, kummardame ja tuleme siis tagasi teie juurde." Ja Aabraham võttis põletusohvri puud, pani need oma pojale Iisakile õlale, võttis enda kätte tule ja noa ning mõlemad läksid üheskoos. Ja Iisak rääkis oma isa Aabrahamiga ning ütles: "Isa!" Ja tema vastas: "Siin ma olen, mu poeg!" Siis ta ütles: "Näe, siin on tuli ja puud, aga kus on ohvritall?" Ja Aabraham vastas: "Küllap Jumal vaatab enesele ohvritalle, mu poeg!" Nõnda läksid mõlemad üheskoos. Ja kui nad jõudsid paika, millest Jumal temale oli rääkinud, ehitas Aabraham sinna altari, ladus puud, sidus kinni oma poja Iisaki ja pani ta altarile puude peale. Ja Aabraham sirutas käe ja võttis noa, et tappa oma poeg. Aga Issanda ingel hüüdis teda taevast ja ütles: "Aabraham, Aabraham!" Ja tema vastas: "Siin ma olen!" Siis ta ütles: "Ära pane kätt poisi külge ja ära tee temale midagi, sest nüüd ma tean, et sa kardad Jumalat ega keela mulle oma ainsat poega!" Ja Aabraham tõstis oma silmad üles, vaatas, ja ennäe, üks jääri oli rägastikus sarvipidi kinni. Ja Aabraham läks ning võttis jääri ja ohverdas selle põletusohvriks oma poja asemel. Ja Aabraham pani sellele paigale nimeks "Issand näeb". Seepärast öeldakse tänapäevalgi: "Issanda mäel ta näitab end." Ja Issanda ingel hüüdis Aabrahami teist korda taevast ning ütles temale: "Ma töotan iseene juures, ütleb Issand: sellepärast et sa seda tegid ega keelanud mulle oma ainsat poega, ma õnnistan sind tõesti ja teen su soo väga paljaks - nagu tähti taevas ja nagu liiva mere ääres - ja su sugu vallutab oma vaenlaste väravad! Ja sinu soo nimel õnnistavad endid kõik maailma rahvad, sellepärast et sa võtsid kuulda mu häält!". See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps116 , 12-13. 15-16. 17-18 R: 13)

R: Ma tõstan üles lunastuse karika ja hüüan appi Issanda nime.

Kuidas ma tasuksin Issandale
selle eest, mis ta minule on teinud.
Ma tõstan üles lunastuse karika
ja hüüan appi Issanda nime.
R:

Kallis on Issanda meelest tema vagade surm.
Issand, ma olen su sulane,
sinu sulane, su teenija poeg,
sina oled mu köidikud lahti päästnud.
R:

Sinule ma toon oma tänuohvri
ja hüüan appi Issanda nime.
Ma pean oma töotusi Issandale
kogu tema rahva nähes.
R:

(Teine lugemine Ro 8, 31b-34)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast Roomlastele:

Vennad, mis on meil öelda? Kui Jumal on meie poolt, kes võib olla meie vastu? Tema, kes ta oma Poegagi ei säästnud, vaid loovutas tema meie kõikide eest, kuidas ei peaks ta siis koos Pojaga meile kõike muud kinkima? Kes võib süüdistada Jumala valituid? Jumal on see, kes õigeks teeb. Kes võib meid hukka mõista? Kristus Jeesus on see, kes suri ja, mis veel enam, kes üles äratati, kes on Jumala paremal käel ja kes palub meie eest. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mk 8,7)

Ja pilvest kostis hääl: "See on mu armas Poeg, teda kuulake!"

(Evangeelium Mk 9,2-10)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Ja kuue päeva pärast võttis Jeesus kaasa Peetruse ja Jaakobuse ja Johannese ning viis nad omaette kõrgele mäele. Ja teda muudeti nende ees, ta rõivad hakkasid erevalgena hiilgama, nagu ükski maapealne vanutaja neid valgeks teha ei suuda. Ja Eelija koos Moosesega näitas ennast neile, ja need kõnelesid Jeesusega. Peetrus ütles: «Rabi, meil on siin hea olla, teeme siia kolm lehtmaja: ühe sinule, ühe Moosesele ja ühe Eelijale. Aga tema ei teadnud, mida öelda, sest neid valdas suur hirm. Siis tõusis pilv ja varjas neid, ning pilvest kostis hääl: «See on mu armas Poeg, teda kuulake!» Ja kui nad ringi vaatasid, ei näinud nad äkki enam kedagi muud kui Jeesust üksi endi juures. Ja kui nad mäelt lahkusid, keelas Jeesus neid, et nad kellelegi ei jutustaks, mida nad olid näinud, enne kui Inimese Poeg on üles tõusnud surnuist. Ja nemad pidasid tema sõnu meeles, ent arutasid omavahel : «Mida tähendab surnuist üles tõusma?» See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armas kirikuline, kui usklik sa oled? Kui kaugele oled sa valmis oma usu nimel minema? Kas meie religioossed veendumused õigustavad usu nimel surma minemist, või koguni teiste tapmist? Võibolla oleks liiga pinnapealne öelda siinkohal lihtsalt "jah" või "ei", sest religiooni keel on piltidekeel, mille puhul on väga raske eristada sümboolset, ülekantud tähendust otsesest tähendusest. Me ei saaks olla lõpuks ikka päris kindlad, mille eest ja keda me ohverdame, nii nagu Aabraham, kes arvas, et ta peab oma poja Iisaki tapma nagu ohvrilooma.

Pea ees vette hüppamist tundmatus kohas ei saa kellelegi soovitada. Pole midagi parata, et ka kõige pühamad reeglid võivad omavahel konflikti sattuda, nii et me ei saa üht võtta, jätmata teist. Seepärast tuleb jälgida elu meie ümber ja sellest õppida, et me ei riskiks kunagi põhjendamatult. Me loeme patutunnistuse.

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kord küsis üks psühholoog oma patsiendilt: "Kujutage ette, et olete reisija kruiisilaeval. Üks osa selle reisijaist on oma lamamistoolid seadnud laeva ninatekile ja vaatavad uudishimulikult tulevikku - kuhu nad kavatsevad jõuda ja mida kogeda. Teised on seadnud oma toolid laeva ahtritekile ja vaatavad tagasi - kus nad on olnud ja missugused on mälestused sellest. Missugusse gruppi neist kuulute teie?" Patsient mõtles ja vastas: " Teate, mul on alati olnud suuri raskusi lamamistooli ülespanemisega nii, et sellel saaks istuda...".

Kui lugeda tänast evangeeliumi, siis võib igauks meie seast tunda end mitte päris oma ülesande kõrgusel, nagu too patsient. Meil on nii palju

argipäevamuresid, mille lahendamine ei kulge alati edukalt - ja sellepärast tõstame oma pilku üha harvemini, et endalt küsida, kuhu me vaatame ja kuhu läheme.

Tegelikult saavad ka kruiisilaeva reisijad üksnes harva kaldaid imetleda. Suurem osa reisist kulgeb avamerel, kus veteväli laiub horisondini nii laeva vööril kui ahtril vaatatuna. See vaade võib olla kõnekas meie hingele, aga otseselt see meile palju teavet ei anna. Nii kõneleb ka Jumal meile ennekoike oma kirjapandud ilmutuse läbi, kuid mõtte saab see kirjasõna inimese sees, üksnes tema seesmise tunnetuse kaudu.

Kui uskuda, et Jeesus oli Jumala Poeg ning ta oli Tabori mäel tõesti taevalistega ühenduses, siis mida nägid tema jüngrid? Kui juba pimedalt sündinu kirjeldas nägijaks saades oma esimesi muljeid sõnadega: "Ma näen inimesi, sest ma märkan neid nagu puid kõndimas" (Mk8,24), siis kui ebarealsed pidid olema apostlite muljed sellest, mis Tabori mäel aset leidis?

Kes teab, võibolla hõljus mäe kohal lihtsalt üks UFO ehk lendav taldrik? See kõlaks tänapäeva inimesele kindlasti põnevalt, aga kui see oleks tõesti nii olnud ja Jeesus poleks midagi muud kui tulnukas teiselt planeedilt, siis oleks kogu meie usk asjatu. Kui kõrgelt arenenud üks ihulik kosmosekülaline ka ei oleks, igavest lahendust poleks tal meile pakkuda - see jääb ikka ainult Looja pärisõiguseks.

Tegelikult ei üritagi lugu Issanda muutmisest vahendada meile mingit teaduslikku tõsiasja, vaid kõnetab meie hinge. Jeesus teadis oma peatsest ristisurmast ja arvestas sellega, et proovilepanemise kõrval vajab inimene ka kosutust - nii nagu tol korral apostlid. Issandamuutmine Tabori mäel kinnitas apostlitele, et nende õpetaja surres ei sure igavesti, vaid et ta tõuseb üles ja läheb tagasi Isa juurde - Isa hääl ülalt oli selle kinnituseks.

Armsad õed ja vennad, ka meie võime olla inimese sarnased, kellel ei õnnestu kuidagi oma lamamistooli üles panna - see tähendab, me oleme liiga hõivatud ega suuda aega maha võtta. Aga kui see peakski tõeks osutama, et meil pole mahti mõelda oma tulevikule ega süveneda minevikku, siis ühte asja suudame ometi: seisatada hetkeks ja jälgida ümbrust - imetleda mere ja selle kallaste ilu.

Issanda muutmine oli ju samuti ainult hetk - mäe tippu lehtmajade ehitamiseks võimalust ei antud. See ei olnud taevariik, vaid ainult üks peatus Kristuse kannatuste teel, hingetõmme, et minna edasi lõpu poole, mis pidi avalduma alles ülestõusmises. See peab meidki kinnitama ja õpetama paastuajal hetkeks aega maha võtma, et siis minna edasi Kristuse jälgedes - edasi omaenda isikliku lunastuse poole. Aamen.